KASIM DERAKOVIĆ

ZA MAME I UČITELJICE

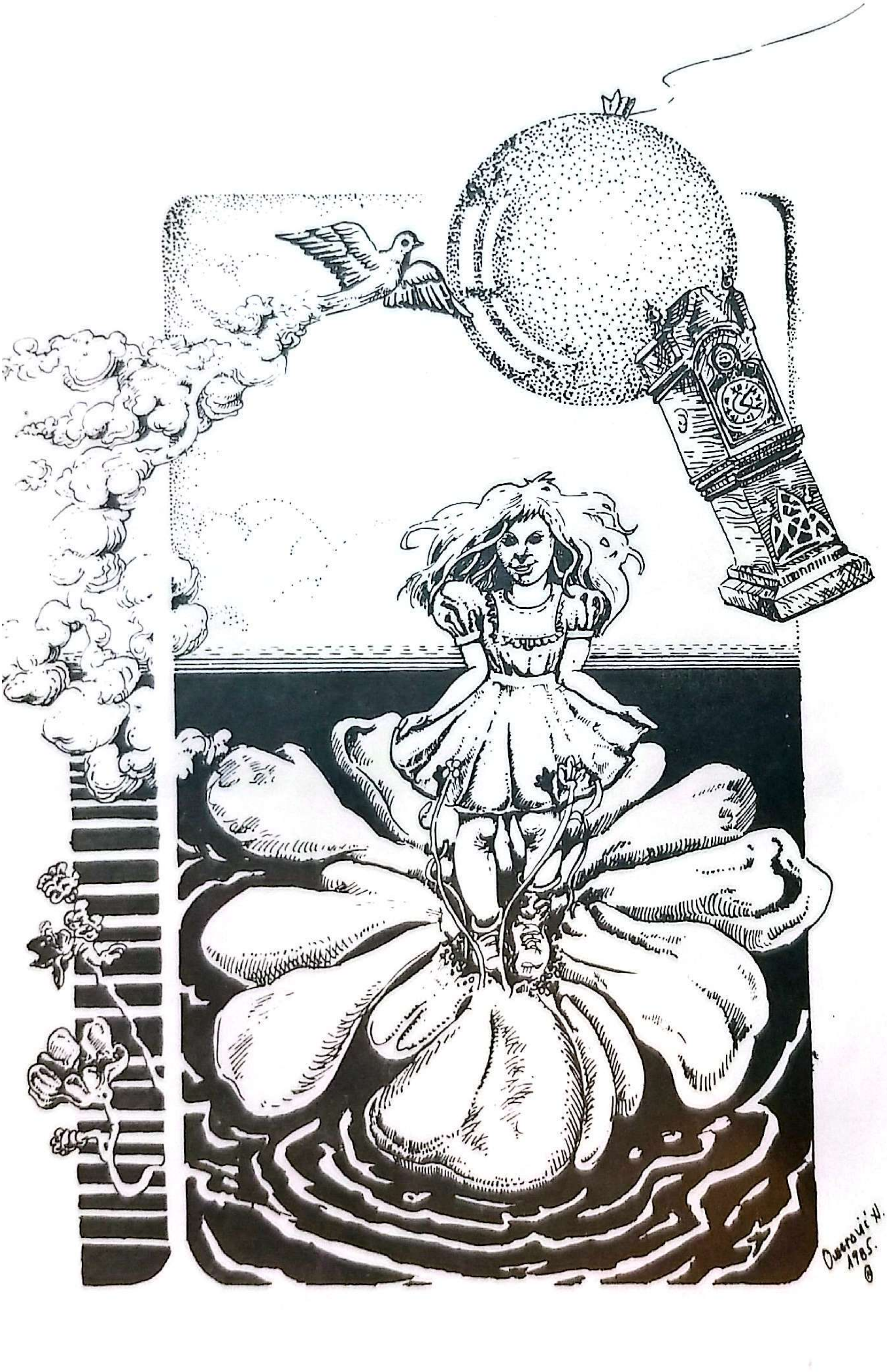
Ocerović H.
1985.
©

KASIM DERAKOVIĆ

ZA MAME
I UČITELJICE

ŽIV JE TITO

Djevojčica — ko trešnjica,
Sa rumenim usnicama.
Zna već reći
Tata,
Mama.
Zna već reći
Ponosito:
— Živ je Tito!
— Živ je Tito!

DJECA TREBA U MIRU DA RASTU

Djeca treba u miru da rastu.
S vjetrom da trče pored vode.
U oku da nose proljetnu lastu,
U ruci sunce, trešnje i jagode.

Djeca treba bezbrižno da vole
Igre, leptire, let bubamara.
O Domovini da uče i prije škole
Iz Slobode – sunčanog bukvara.

Djetinjstvo postoji samo jedno
Koje se kroz cijeli život sanja.
Zato mora biti i lijepo i vedro
– Jer nema vanrednog izdanja.

Dvorović Nijaz
1985.
©

ŠKOLA ŽIVOTA

Učitelji, učiteljice,
Očevi i mame —
Uče nas školi
Života.
Iz naše male tame
Vode nas tamo
Gdje je ljepota.
Mame nas uče
Prve riječi,
Najljepše riječi
Na svijetu.
Obične riječi
Znamo izreći,
Al' svaka je slična
Zvijezdi ili cvijetu.
Djetinjstvo da nam pozlate
Tu su i tate.
U školi nas uče prva slova,
Brojeve, crtanje i čitanje.
Učimo svoj život iznova
Što je ličio na gugutanje.

OLOVKA SANJA

Olovka sanja snove tajne
kad crta kuću, brdo i rijeku.
Olovka sanja dane sjajne
kad piše novu riječ u svesku.

Olovka druguje sa zvijezdama.
I sama zvijezda u kosmosu.
Kada izmisli riječ — mama
liči na osmijeh, nebo i rosu.

Olovka nešto lijepo sanja
kada zna više znanja.
I kada postaje sve manja, manja
Ona i dalje stalno sanja.

Kada se smanjuje nije sjetna:
— Otkrila je polja i cvijet.
U zaborav odlazi sretna —
Olovka mala — beskrajni svijet.

LIJEPE ŠKOLE

Volim mamu
zato što i ona mene voli.
Što ne da da me išta boli,
Što je radosna svakog sata,
Što mi je rodila mlađeg brata.
Kad spavam s mamom
Ne plašim se mraka.
Ujutro me budi mama
I sunčeva zraka.
Volim mamu što misli na me
Kada sam u igri i školi.
Volim mamu
Zato što se mama
Jednostavno voli.

Mame su učile neke lijepe škole
Da nas vole, da nas vole.
U toj se školi ljubav ne piše,
Ona se prosto s vazduhom diše.
Učile su to, možda, od malena
Od prvih lutki i krpica,
Tada je neka lutka njena
Bila joj sin ili ćerkica.

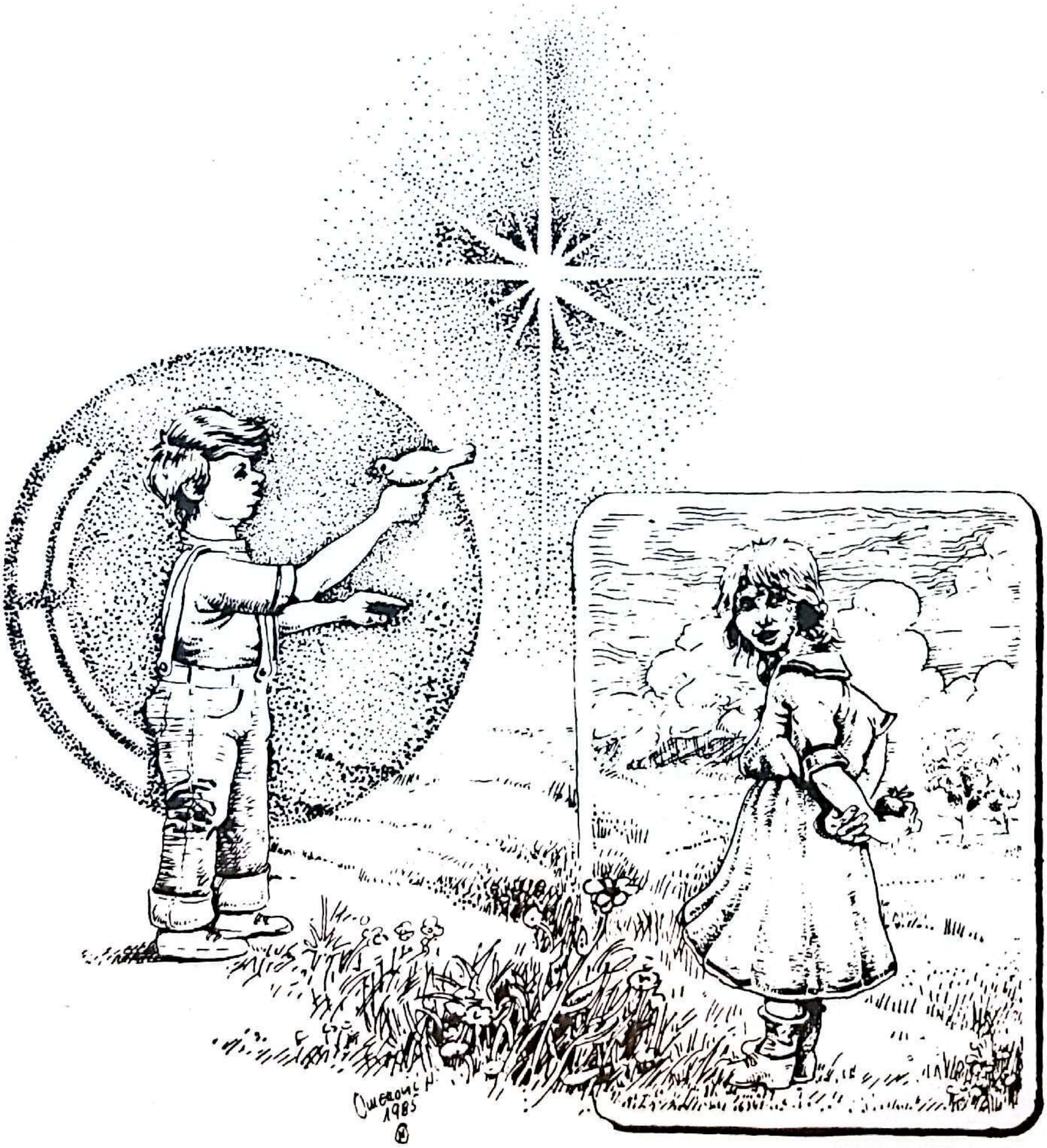

1985

ZLATNA OCJENA

Volim te mama
Usnama.
Volim te mama
Rukama.
Volim te vedrim
Očima.
Volim te danima,
Noćima.

Za ljubav tvoju,
Nježni cvijet:
– Dajem ti zlatnu
Ocjenu – pet.

SUNCE NA USNAMA

Kad izgovorim riječ — mama,
Tad imam sunce na usnama.

Kad izgovorim riječ — mati
Kamen bi znao procvjetati.

Kad puna usta kažu — majka,
Tu su zvijezde, ljubav i bajka.

Kad izgovorim riječ — mama,
Blista mi svemir na usnama.

TEPA MAMA DJECAMA

Tepa mama — djecama:
,,Zlato moje zlatasto,
Sunce moje suncasto,
Pjesmo moja pjesmasta,
Lasto moja lastasta.
Cvijetu moj rastasti
Rasti, mami, rasti,
Da bi ona ruža
Mogla dalje cvasti.
Rasti srećo srećasta,
Moja ptico modrooka,
Dva jezera, a duboka.
Neka sunce što se toči
Obasja te tvoje oči.
Srebro moje srebrasto,
Zlato moje zlatasto —
Koliko si mi narasto.

PRVI KORACI

Prvi koraci — kao oblaci.
Oblaci iznad brijega.
Prvi koraci — kao maslačci,
Tiho padanje snijega.

I misliš tada sanjajući
Dijete će preći svijet,
A ono samo prekorači
Koliko buba cvijet.

Pruža ruke, leptire lovi
I bezbroj sunčevih zraka.
Negdje u prostor plovi
Na krilima prvih koraka.

Prvi koraci — bijeli oblaci.
Oblaci iznad brijega.
Prvi koraci — nježni maslačci,
Tiho padanje snijega.

PLAVA VRATA

Zlati MANOJLOVIĆ

U svijet otvorila plava vrata.
Gugutom govori, pa se nasmije,
Kao da kaže: — Ja sam Zlata!
Upoznali smo se. Drago mi je!

Rasti, rasti, jer te čeka
Samo tvog djetinjstva tajna.
Neka zvijezda iz daleka,
Zvijezda jasna, bjelosjajna.

MALI BORCI

Bile su zime, jeseni, dani,
Proljeća, ljeta, partizani.

Bili su lijepi snovi o sreći.
I mali borci od sebe veći.

U grudima im veliko srce skrito.
Vatru slobode rasplamso—Tito!

San o slobodi — velikom cvijetu,
Vojska djetinjstva — najveća na svijetu.

Kuriri, bombaši, a rat plamti.
Istorija takvu vojsku ne pamti.

Naša je zemlja za ljubav znala,
Najveću, malu vojsku imala.

Bio je rat i san o sreći.
I mali borci od sebe veći.

DO KUĆE ZVIJEZDA

Bili su kao ptići iz gnijezda –
Tek što su iz djetinjstva izašli,
A rasli do neba, do kuće zvijezda
Da bi Slobodi put pronašli.
Rasli su lijepi, dragi dječaci
Veći od sebe, od svjetlosti.
Njihova smrt – domaći zadaci
Ostali vječniji od vječnosti.

SPOMENICI

Spomenik je i tvornica.
Spomenik je i naša škola.
Put bijeli, što kao ptica,
LepRša između brda i dola.

Spomenik je – što svima nama
Cvjeta život u sreći i miru.
To je i ona crvena marama
Što blista jutros na pioniru.

Spomenik su polja suncovita.
Plavet neba, jutra, tok voda.
Spomenik vječni – djelo Tita.
Spomenik ljepote – Sloboda.

POSTAJEM PIONIR

Pionir postajem danas.
Sam sam od sebe veći.
To je nešto lijepo i za nas
To je put ka novoj sreći.

Tu je titovka na glavi,
Crvena marama oko vrata.
Postajem pionir kada se slavi
Dan od cvijeća i od zlata.

Dan satkan od svjetlosti
Imenom Titovim potpisan.
Dan od sreće i vječnosti –
Republike naše Dan.

Baš je lijepa ova slika:
– Domovina ruke širi
Rodi nam se Republika,
A sa njome pioniri.

OSMI MART

2.

Proljeće se sprema za start,
Kada dolazi osmi mart.

Mi ga već tako dobro znamo:
— Cvijećem ga uvijek zasipamo.

Ti cvjetovi meki i sneni
Slični su majci i svakoj ženi.

Zaželimo da svaki dan
Bude im cvijetan i nasmijan.

Ako se dječja srca slože
Lijepi će dani da se množe.

Ako budemo dobri kao san —
Osmi će mart biti svaki dan.

MAMA I OSMI MART

3.

Osmi mart — to je moja mama.
I moj će biti nekad taj dan.
Tad ona s osmijehom na usnama
Sve oko sebe pretvara u san.

Tada tata, stidljivo nježan,
Daje joj cvijeće, crveneći.
Uz svečan poljubac neizbježan,
Uz neke male, velike riječi.

Osmi mart — to je moja mama,
Ne samo tada već svaki dan.
Ona je ljubav što svima nama
Život pretvara u lijepi san.

RADNO MJESTO JEDNE SANJE

Znam da je obdanište
Mjesto gdje provodim dan,
A stan mi je prenoćište
Gdje noću tonem u san.

Tata mi kaže veoma često:
— Tvornica mi je radno mjesto,
A onda je moje obdanište
Radno mjesto i — igralište.

I ja tu imam svoja prava
— Da se igram puno i često,
A ne da obavezno i tu spavam,
Jer za to nije radno mjesto.

A opet kaže teta vaspitačica:
— Sad dosta igre djetinjaste,
Čeka vas krevet i spavaćica,
U snu dijete najbrže raste.

Zar su lutke igre djetinjaste,
Il' one šarene slikovnice?
Ja hoću da gledam kako rastem
Poput cvijeta, poput ptice.

SANJA U JASLICAMA

Jaslice
To su dani
Za male bebice.
U njima ima
Jedna Sanja,
Od mene nešto manja,
Sva od smijeha,
Gugutanja,
Od šaptanja.
Ima jedan Saša
Sav kao bjelutak.
Ko neki živi,
Bijeli lutak.
Oni vrlo dobro
Znaju
Da spavaju.
Mogli bi bar
Danas
Da spavaju za nas.

DJECA I CVIJEĆE

Djeca i cvijeće su isto.
I isto lijepo znaju
U jedno jutro lijepo i čisto
Vedrinom procvjetaju.

Za mržnju ne znaju djeca i cvijeće
Već samo za mir, igru i ljubav.
Oni su kao ptica koja odlijeće
Raspjevana pod svod plav.

LJUBIČICE KOJE PLAČU

Život dječiji
Kao u priči –
Na cvijet liči.
Djeca u jaslicama
Liče ljubičicama.
Ali često te ljubičice
Imaju i suzice.
Čudno je s tim glavicama –
Plačući viču: – Mama, mama!
Poslije,im tete vaspitačice
Postaju mame i mamice.

SEPTEMBARSKO ZVONO

Zazvonilo veliko zvono
Glasom zlata, glasom srebra.
U školu sve vas zove ono
– Veliko zvono septembra.

Oglasilo se u svakom gradu,
U selu, na brdu, u dolu.
Ono zvjezdanu dječju paradu
Poziva ponovo u školu.

POZDRAV PRVACIMA

Da ste mi zdravi i dobro dobri ljudi.
Što se ti smiješ brkom koga nemaš?
Neka te moj pozdrav nimalo ne čudi
Ti se već sada za čovjeka spremaš.

Moj naklon — velika mala ljepotice,
Prvi put te, eto, mama pušta samu,
A kada izredaš ocjene, petice
Polako pretvorićeš se i ti u mamu.

NAJVAŽNIJI U ŠKOLI

Ko je najvažniji
U školi?
Koga učiteljica
Najviše voli?
Sa njima niko
Ne može da se šali.
Znate li koji su to đaci?
To su oni,
Veliki, mali,
Oni slatki,
Najljepši,
Oni najveći —
Prvaci.

MOJA UČITELJICA JE NAJBOLJA

— Moja učiteljica je najbolja!
Uvijek ima nasmiješeno lice.
— Ma, nemoj, otkuda baš tvoja?
Od moje nema bolje učiteljice.

— Uf, nema. Moja je kao mama,
Ona me miluje po kosi.
— Moja ima karmin na usnama
I najljepše haljine nosi.

— Moja daje najdraže petice.
— Moja učiteljica zna to bolje!
Dosta svađe, jer sve učiteljice
Dobre su, bolje i najbolje.

MOJ UČITELJ

Veljki Nikoliću

Sretnem ga — ulicama grada
I sada prolazi visok i prav,
Pa mi se čini da će iznenada
Iza njega doći moj razred sav.

Potrčaće nemirni dječaci
Puni radosti, igre, vedre šale,
Zazvoniće od smijeha sokaci,
Sve ulice, kuće i mahale.

A kosa nam već pomalo sijedi,
Bora godina lice nam već kupi,
A u mome srcu davni dječak sjedi
Iz četvrtog Ce u prvoj klupi.

SLOVO A

K
A
D
A
AnA
kAže
A
učionA
BlistA
svA.
I njen osmijeh
plAvi
piše se u—
glAvi.
Slovo A
u bljesku
ulAzi u svesku.
AnA dAlje
slovA redA —
gotovA
je
A
B
E
C
E
D
A.

LUTKICE

Kao da je meni do lutkica.
Od briga ne znam šta ću.
Treba da se nauči pjesmica.
Da napišem i zadaću.

Pa ti se ljuti, Suzana.
Ljutnja ti je baš u krvi.
Igraću se s tobom puno dana.
Sad idem u školu — u razred prvi.

A, opet, obriši plave oči,
Za ovo ne moraju drugi znati:
— Kad dođu zvijezde nove noći
Opet ćemo se poigrati.

I SAMA CVIJET

U školu ide jedna mašnica,
Od nje se cijela ulica plavi.
Tu je jedna velika tašnica.
I nove, lijepe priče u glavi.

Tu je još jedna keceljica,
Čista i uredno zakopčana.
Plava suknjica, bijela bluzica
I najvažnija ljupka Ana.

Ta ljupka Ana i ovog dana
Ide u školi u treći pet,
Kao proljeće rascvjetana
I sama cvijet i sama cvijet.

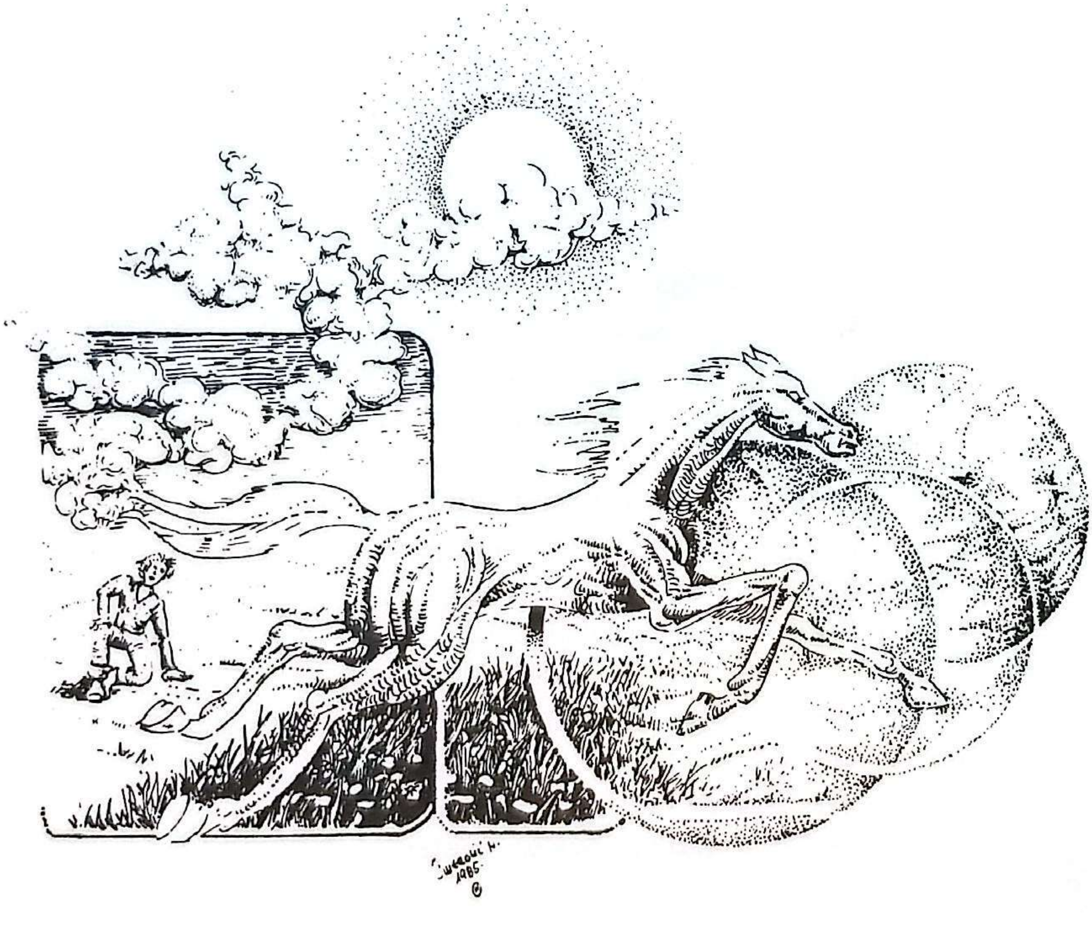
1985
©

KAD UČITELJA BOLI GLAVA

Kada učitelja boli glava
Ne trebaju mu tada tablete,
Neka sve zadatke pozavršava
Svaka djevojčica, svako dijete.

Neka u razredu bude tišine,
Bez gurkanja, bez bučnog govora,
Tako će đak da mu prepiše
Bolji recept i od doktora.

Ako ste djeco ljudi pravi
Od boljeg učenja će da ozdravi.
Za njega su najbolje tablete
Dobre ocjene za svako dijete.

ŽALJENJE

Prosto žalim djevojčice
— Mame ih urede ko lutkice.
Utegnu u suknjice, haljinice,
U bluzice, farmerice.
Nikad im se ne odvežu
Cipelice.
Ne znam kako to izdržati mogu
— Ko da su stalno lutke u izlogu.
A i vole da se muče.
Često od nas bolje uče.
Ali, neka ta mamina maza
Bolje uči.
Ne znaju se od nas muških
Bolje tući.
Ma, šta one važno znaju
— Čak ni fudbal ne igraju.

PITANJA UČITELJICI

Da li je naša učiteljica
Bila nekada djevojčica?
Pa se igrala lutki, krpica,
Trčala preko njiva i ulica.

Da li je učitelj povukao za uši,
Il' je ponekad davao jedinice?
Da li je znala da zapjevuši
Kad odmor dođe u učionice?

Da li je skakala po hodniku,
Ili se pravila ko neke djevojčice,
Ili se utapala u opštu viku.
Od malih tuča imala modrice?

Možda je bila nemirno dijete.
Djeca su ista i prije i danas.
A ako nas nekada kritikujete
Sjetite se — ličili ste na nas!

ŽELJA

Da mi je olovku učiteljice –
Svima bih davala petice.
Za drugu ocjenu ne bih znala.
Ta bi olovka sve obradovala.

Samo bih Amiru upisivala jedinice,
Jer me vuče često za kikice.
Ali kada bih bila učiteljica
Ne bih imala ni kikica.

ZAZVONI

Zazvoni, zazvoni što prije –
Oko srca hladno mi je.
Evo, učitelj lista dnevnik,
Baš je na mojoj strani.
Zazvoni, zazvoni podvorniče:
– Ja bih najrađe vani!
Nije da ne znam,
Al' neka trema
Čini od mene da me nema.
Ukradi od časa, minut–dva,
Volim te, volim te, volim ja!
Neka se zvono što prije oglasi.
Neka me od ove patnje spasi.

LJUTNJA

Irmi BLAMBIĆ

Naljutila sam se
Na učiteljicu.
Danas,
Na času matematike –
Nije primijetila
Moju mašnicu.
Ni moderne kike.
Ona voli
Samo Sanjicu.
Pomilovala joj kosicu.
Kao da ona sve zna.
I na čemu stoji svijet,
A kao da ne znam ni ja,
Da dva i dva nisu – pet!

Uostalom,
Svako griješi.
Oprostiću učiteljici
Čim mi se nasmiješi.

MUDROST

Idemo u isti razred,
U istu školu.
Na odmoru smo u istom holu,
Pa, kakvu to mudrost
Djevojčice znaju
Niti se zamažu,
Niti uprljaju?
A sve su nekako
Uglancane,
Ispeglane,
U lijepe haljine
Upakovane.
Kako im mašnice
Koje vežu
Kosu ne stežu?
Svaka je čista i mila
Ko da je tek iz kupatila.
Uvijek su iste
Lijepe, su čiste,
Ko da su došle sa modne piste.

DAN ZA TATE I UČITELJE

Sve ove pjesme, to već znate,
Imaju za mame i učiteljice lijepe želje,
Ali sve su, isto tako, za tate,
Za dobre, vrijedne nam učitelje.

Pošto svoj dan ima svaka mama.
Dan žena—za radost i veselje.
Izmislimo dan našim tatama,
Dan za njih i za učitelje.

TAJ TRAPAVKO

Sav je — šašavko.
Sav — trapavko.
O svaku klupu
Udari se redom.
Kad piše na tabli
Taj zevzanko
Sav se umaže kredom.
Za loptom pojuri —
Pa se preturi.
Ali opet taj trapavko,
Zavrzlanko,
Taj šašavko,
I kad padne, i kad griješi,
Tako je lijep, tako drag,
Uvijek se, uvijek smiješi.

SLAB UČENIK

Nije baš ni jednostavno
Biti u koži slabog učenika,
Na njega je gotove stalno
Neka grdnja, neka vika.

Ako nam neće u glavu
Te brojke, priče, slova.
Ponekad smo i u pravu
Kad pomiješamo imena gradova.

Mi smo na sve nevolje vični.
Najbolje da nas ne primijete.
Postoje za to đaci odlični,
Postoji ono – dobro dijete!

I nama šta to toliko fali
Iako radimo po svojoj volji,
Da nas nema kako bi znali
Koji su đaci dobri i bolji.

1985

BOLEST UČENJA

Vensan mi reče popodne juče
Kada se vratio iz škole:
— Djeca koja mnogo uče
Mogu da se i razbole.

— Mogu ako dobiju, grip, ospice,
Nisu predmeti u školi mučenja.
— Čuo sam da svi koji imaju petice
Mogu da dobiju bolest učenja.

Za tu bolest Vensan je davno znao
Zbog toga samo malo, malo uči.
On se od te bolesti osigurao,
Neće čovjek da se muči.

I pored pronalaska ovog naučnika
Nove bolesti u našoj školi —
Želim da se većina učenika
Od ove lijepe bolesti razboli.

LIJENI DAMIR

Damir bi bio
Najbolji fudbaler,
Golgeter i šuter –
Samo on ne voli
Da žuri,
Ko će još za loptom
Da juri.

On bi sa učenjem
Stupio u borbu,
Ali ko će u školu
Da mu nosi torbu?

Eto, čovjek
Neće da se muči.
Zato traži nekog
Da za njega uči.

ČIJI SMO

Kada sam dobar mama kaže:
— Zlatni moj dječko baš je fin.
Kada griješim — tada zapomaže:
— Ne vrijediš ništa — pravi ćaćin sin.

Kada se sestrica čarobno smiješi
Tada je tati kao nježna bajka,
Ali čim nešto slučajno pogriješi
Tata joj kaže: Ista si majka.

Da li je ružno biti isti tata,
Isti kao mama il' da se tim ne dičim.
Tako bih rado, prosto iz inata,
Da na roditelje uopšte ne ličim.

OD JEDAN DO PET

Ne znam zašto samo petice,
To ne nmogu, pak, da shvatim,
Radošću obasjaju uvijek lice
Kada ih pokažem mami il' tati?

Uostalom, ako su povlaštene,
Ipak, od kada postoji školski svijet
— Postoje, znamo, i druge ocjene,
Čak od jedan pa do pet.

Možda naši pogledi nisu slični.
Ni u životu, znam, nisu svi odlični.
Tako je možda sazdan i svijet:
— I život daje ocjene od jedan do pet.

TATA KOD KUĆE

Tata je nekako stalno umoran.
Kad dođe s posla čita novine.
Ručak, večera, cijeli stan —
Isključivo su brige mamine.

A veče — ovako nekako izgleda:
Tata traži tišinu od nas sviju.
On ima pravo — sportska je srijeda,
U miru da gleda televiziju.

E, baš mi je tad mir u kući!
On viče, bodri svoje igrače.
— Zašto najboljeg sudija isključi,
Tata se dere, ponekad i skače.

A kad je crtani na programu
On nešto stalno zapitkuje.
Kako učimo, slušamo li mamu.
On bi o učenju da diskutuje.

Posebnog kova su današnje tate.
Izuzetni su, u životu su se mučili.
Uvijek bi da nam drže referate,
A da nas shvate nisu naučili.

DA SAM

Da sam delegat u skupštini opštine
Sjeo bih, kao što to važni čine,
U neku stolicu, u prvi red
I predložio ovaj dnevni red:
— Prva tačka: — Dječja igrališta
Da se izgrade na sve strane,
Da se podigne više zabavišta,
Da uvijek imamo sunčane dane.
— Druga tačka: — Da mame rade
Kraće, mnogo kraće nego tate.
Tate se i kod kuće važno uparade.
Čitaju novine, pišu referate.
— Treća tačka: — Subota neradna kada je
Da roditelji budu s djecom.
Neka mame ne trče samo u frizeraje.
Tate u kafane, il' s puškom za zecom.

LOPTE

Lopta bijela, lopta šarena,
Lopta fudbalka ili gumena —
Te čudne lopte svakom su dijetu
Najveća mala stvar na svijetu.

One su uvijek prepune tajne.
Znaju da plaču, da se smiju.
Te lopte divne, čudesne, sjajne
Sve igre djetinjstva kriju.

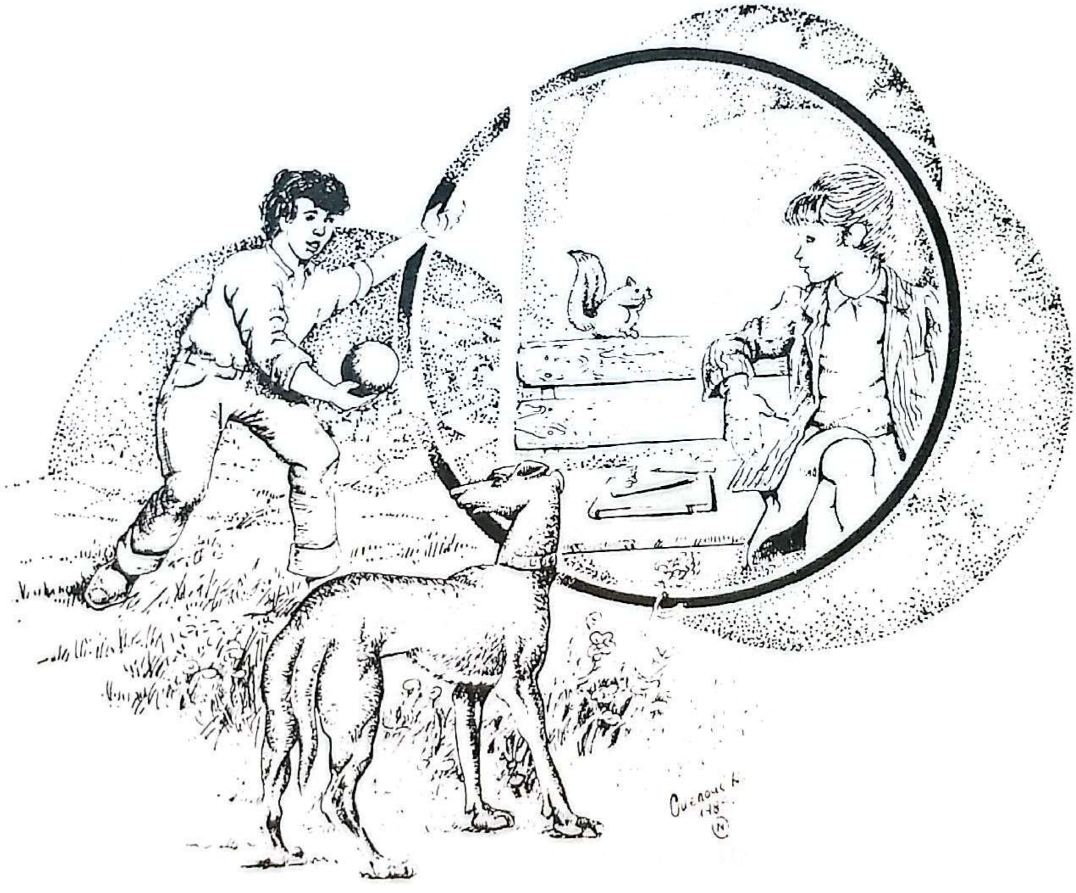
Gwenowak
'78
N

I POTOK UČI

Jutros šumi potok u dolu
Prolazeći kroz trave meke.
Polazi sretan u školu
Do voda daleke rijeke.

I tu se nauči kako da uvire.
I postaje i sam malo veći.
Uči se kako dalje i šire
U svijet se može teći.

Onda će ostaviti Bosnu, Usoru.
Zatim zaplovit niz Savu.
Krenuće tako i prema Dunavu,
A onda sa njim prema moru.

I potok uči razna znanja:
— Ide u školu proticanja.

PROLJETNI VJETAR

Vjetar je vazduh
Kome dosadi
Da bude stalno nepokretan.
Zaželi nešto drugo da radi –
Da trči razigran i poletan.
Vjetar nikada ne spava
On se samo pretvara.
Stanuje ispod trava.
U cvijeću koga zorom otvara.
Stanuje u riječnom talasanju.
U potoku što grgori.
Između lišća on u granju
Zalen' pjesmu zašumori.
Vjetri nekad i zaviršte
U ludome nekom stanju.
Oni su porodilište
Pri listanju, pri cvjetanju.

ZAVIČAJ

Zavičaj je uvijek tamo
Kuda nas ljubav vodi.
To je brijeg, njive što znamo,
Nebo nad njima, riba u vodi.

A zavičaj je Domovina.
Zavičaj je cijeli svijet.
On je sunce i mjesečina
Pod kojom spava ljupki cvijet.

Zavičaj je gdje smo po rosi
Trčali radosni u jutru bijelom.
To je ona ljubav koja se se nosi
Kroz život za rodnim gradom, il' selom.

TRI RIJEKE

Pale se zvjezdane svijeće
Iznad ravnica, iznad gora –
Dok teku vode mirne Spreče,
Dok teče tiha rijeka Usora.

U svakoj noći, minuti, danu
U Doboju se s Bosnom sastanu.
Tada pričaju zajedno priče
Dok teku dalje do Modriče.
I tu zanjišu mjesečinu
Kroz plodnu, zelenu Posavinu.
U Bosanskom Šamcu s punim pravom
Sastaju se sa sestrom Savom.
I teku kroz noći pune sjaja,
Pričajuć priče iz zavičaja.
I teku tako, teku Savom
Dok se ne vjenčaju sa Dunavom.

PUTOKAZ DJETINJSTVA

Ćerki Dijani

Lijepa nas tajna veže
S djetinjstvom, moj cvijete,
U životu je, najdraža, najteže
Otići iz tog doba, a ostati dijete.

Sada su ti oči od sna široko
U sve oko sebe čudno zagledane,
A u njima sakrij tiho i duboko
Sva svoja jutra i sve svoje dane.

I poslije im se uvijek vrati
Kadà se neki san pođe da ruši.
Dan će ti ovaj što se zlati
U srcu, ko ptica, da zapjevuši.

Tada ćeš opet, moj cvijete,
Proći djetinjstva staze.
Biti opet nasmiješeno dijete.
Imati kroz život putokaze.

VODA

Zašto se voda
Uvijek pretvara?
Jednom je kiša,
Jednom je led.
Onda je prozračna para,
Pa čak i sladoled.
I tada voda,
Uvijek mlada,
Nikad stara.
Kao snijeg
Zna da pada.
Uvijek novi život stvara.
Teče potok,
Jer ga čeka,
Neka rijeka.
A ta rijeka
Opet mora
Sve do mora.
I sve vode
U nekom danu
Nađu se u okeanu.
Svi mi znamo
Bar ta znanja:
– Voda ima
Više stanja!

JESEN

S drveća pada zlato i bakar
U dan umotan tamnom svilom.
Prolazi oblak — konjanik mokar
Ogrnut kišnim mantilom.

Oblaci, oblaci konjići sivi,
Gdje ode ljeta vedri svijet?
Recite, gdje sunce sada živi
I gdje je plavog dana cvijet.

DRVEĆE

U ljeto drveće
Zelenu bundu
Oblači.
U jesen polako
Je svlači.
Kada si ti
Već u mantilu
— Lišće oblači
Žutu svilu.
Zimi
Kad djeca oblače
Bunde i kapute
Njegove grane
Snijegom su ogrnute.
U proljeće
Tiho i nježno
— Zelenu, meku košulju,
Oblači neizbježno.

BAKA IZ ODŽAKA

Jedan je dječak u Odžaku
Iznenada izgubio baku.
Otišla je prema Svilaju
— Toliko o tome znaju.

Zašto je baka iz Odžaka
Krenula iz tihih sokaka?
Čula je: — U Donjem Svilaju,
Svici, ko zvijezde, noću sjaju.

I željela je dobra baka
Sto svitaca za svog dječaka.
Da oni, u malom mraku,
Srebrno sjaju u Odžaku.

Tako je svaka bašta juna
Cvjetova i svitaca puna.
Čini se tada kad padne mrak
Svi svici da dođu u Odžak.

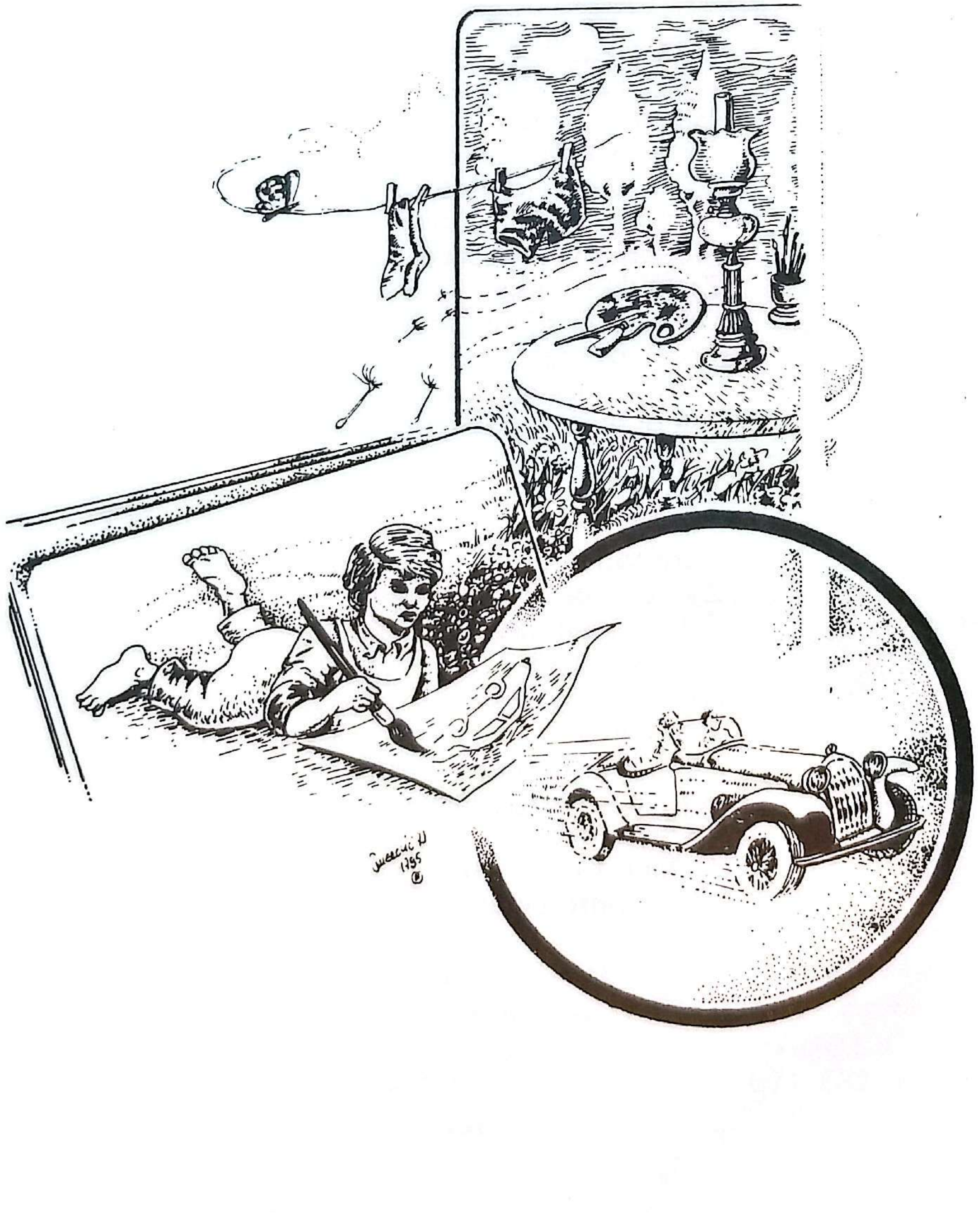

DA BOLJE PAZIŠ

Da si vozio sporije.
Sporije za kilometar,
Možda za metar,
Za tako važan centimetar.
Da si zaustavio nešto prije
Te zahuktale točkove,
Moj drug bi radosno
Znao da se smije,
Da dosanja dječje snove.
Trčali bi preko livada,
Bili bi sunca u travi.
Bili bi nestašni oblak iznad grada
U nebu što se vedro plavi.
Ah, da si vozio samo sporije
Tek za neki mali, mali veliki metar,
Narastao bi moj drug hitrije
Za neki važan milimetar.
Čiko, čuvaj me!
Bolje da paziš,
Jer kad si zgazio
Ovo dijete
Znaj i svoje dijete da gaziš.
Ah, da si vozio sporije
Za neki metar,
Za tako važan mali,
Veliki centimetar.

Kasim DERAKOVIĆ: „ZA MAME I UČITELJICE",
pjesme: Izdavač: „Osvit", Karlovac 1987. izdanje prvo.
Recenzenti: — Jusuf BEGIĆ, Ranko PRERADOVIĆ.
Ilustracije: — Nijaz OMEROVIĆ — Štampa: UPI OOUR
„Štamparija" Gračanica. Tiraž: 2.000

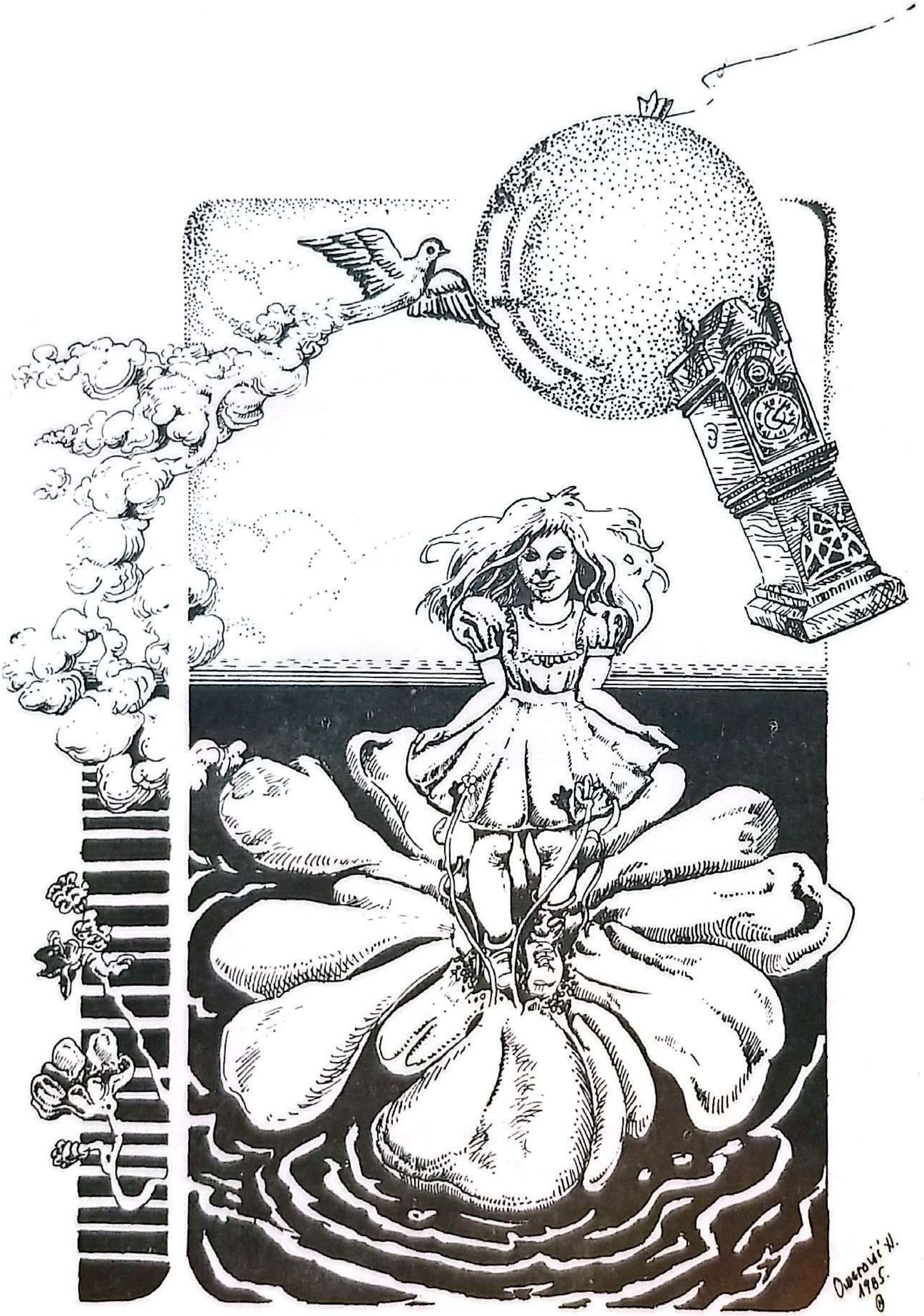
Owerović N.
1985.

1985